

Veterná smršť nám zničila Vysoké Tatry

Piatok 19. novembra 2004 navždy zmenil tvár Vysokých Tatier, ako ich poznali celé generácie ľudí.

V ten deň popoludní a podvečer prišiel do tatranskej oblasti mohutný studený front, sprevádzaný extrémnym vetrom, ktorý dosahoval až silu orkánu.

Tomuto javu, padavému horskému vetru, sa odborné hovorí bóra. Tá spred trinástich rokov dostala meno Alžbeta a v dvoch tesne po sebe nasledujúcich fázach zanechala na vegetácii Tatier fatálne následky.

NOVEMBER 2004...

Vietor vyvrátil alebo polámal

12-tisíc hektárov lesa prevažne v Tatranskom národnom parku (TANAP), v páse dlhom vyše 30 kilometrov.

Veternú kalamitu týchto rozmerov v Tatrách dovtedy preukázateľne nezaznamenali, podobná sa spomína v archívoch v roku 1915.

Materiálne škody boli vyčíslené na stovky miliónov vtedajších korún.

Pri pohrome vyhasol aj jeden ľudský život, zomrel vodič auta, na ktoré spadol strom.

Prezident Ivan Gašparovič požiadal ministra obrany Juraja Lišku o totálne nasadenie všetkých svojich síl na odstraňovanie následkov kalamity.

PO ROKOCH...

Odstraňovanie bezprostredných následkov vetra trvalo niekoľko mesiacov. Následky sú ďalekosiahle a dodnes citelné.

Na zmenu krajiny ľudia reagovali veľmi emotívne. Okamžite sa rozbehli aktivity, a aj finančné zbierky na obnovu tatranskej vegetácie.

Do lesov sa však v nezvyčajnom množstve dostal lykožrút a z padnutej drevnej hmoty sa posunul aj do zdravého lesa a na rozsiahlych plochách ho zničil.

Najviac diskutovanou témou sa

však stal spôsob spracovania kalamity a obnovy lesa.

Narazili na seba dva nezmieriteľné tábory – lesníci a majitelia lesov tvrdili, že kalamitné drevo treba čo najskôr vyťažiť, aby sa nerozšíril lykožrút, predišlo sa požiarom a drevo sa ešte mohlo zhodnotiť. Zároveň pripravovali náhradnú výsadbu na zničenom území.

Ochranári ale trvali na bezzásahovom prístupe a ponechaní vetrom zasiahnutého lesa v národnom parku prírode a procesom, ktoré po

podobných ničivých kalamitách prirodzene nastávajú.

Výsledkom boli vzájomné obviňovania a súdne spory. Situácia sa nakoniec riešila kompromismi, dohodami a výnimkami.

Spracovala sa veľká časť kalamity, ale vyčlenili sa aj bezzásahové zóny s prirodzenou obnovou.

Zároveň sa najmä v nižších etážach a podhorí Tatier, zväčša v gescii Štátnych lesov TANAP-u, zalesnili desiatky hektárov plôch už zmiešaným mladým lesom, ktorý by mal byť voči klimatickým

extrémom odolnejší.

Je len ťažko spochybniteľné, že práve kalamita v roku 2004 našartovala aj developerský boom v Tatrách, nezvyčajnú stavebnú aktivitu, nové zjazdovky s výrubmi zvyškov lesov a zásahy, ktoré boli dovtedy v TANAP-e roky nepredstaviteľné.

Časť verejnosti nahlas hovorí o tom, že z národného parku sa stáva lunapark. Druhá strana opakuje, že Tatry bez ľudí by boli mŕtve a ich využívanie na aktivity cestovného ruchu treba ešte posilniť.

BLAHOŽELANIE

„S Korzárom i jeho prapredchodcami bol spätý prakticky celý môj pracovný život, a polovica reálneho života, keďže som tam nastúpil ešte počas vysokej školy a vydavateľstvo som dodnes neopustil. Keďže to takto bolo (a skrz zdieľaný obsah a spoločný web dodnes je) previazané, ťažko vypichnúť jednu spomienku. Človek vždy rád spomína na to dobré a veselé a toho bolo za tie roky omnoho viac, než toho nepríjemného. Mňa bavili veci, ktoré asi iným ľuďom také zábavné neprídu, ako nočné služby počas volieb, reportáže z terénu počas záplav či rozbiehanie nových projektov. Zažil som toho naozaj mnoho a som za to Korzáru vďačný.“

Michal Frank,
šéfredaktor týždenníkov MY
na východnom Slovensku

Spätná väzba

Určite poznáte tie zamestnanecké programy, keď má nováčik prideleného svojho kouča.

Keď o nich čítam, akosi mimovoľne sa mi vynoria spomienky na moje prvé dni v Korzári. V denníku na ofukovanie a vodenie za ručičku nie je čas. Desiat minút po mojom prvom príchode do práce som už sedela na tlačovke, o desať dní nato naháňala Emira Kusturicu na letisku a na Hlavnej sa rozprávala s Danom Bárdom o jeho drogovej závislosti. Ešte som nemala hrnček v práci a už som slúžila vianočnú službu. Dodnes som vďačná duhu Vianoc, ktorý zafungoval výborne a všetci ten rok žili v mieri a láske aspoň tie tri dni.

Dlho som bola práve ja v redakcii „najnovšia“. A dlho sa kolegyne so smiechom vracali k mojim prvým dňom. Vydesene som sa vraj tvárila už pri vstupe do budovy. Aké to bolo pre druhých zábavné, vidím len posledných pár mesiacov, keď už nie som najnovšia. Po pár rokoch v redakcii sa mi aj ostatní priznali, že prvé mesiace sa v noci budili spotení, aké chyby sa im v článku podarili. Podarili sa aj mne, skvostné preklepy, vymenené krstné meno, čím sa mi niekoľkokrát podarilo niekoho oživiť, posunuté desiatinné čiarky.

Svojich päť minút nechcenej slávy zažil každý jeden redaktor. Mrzí to vždy rovnako, či píšete desať rokov alebo tridsať. Z hubovej polievky sa v takú chvíľu stane menu dňa. Plné zuby jej máte zaručene už na obed. Ale má to, našťastie, aj druhú stranu. Zrazu príde spätá väzba. Nikto vám uznalivo po plecích nepoklepká, ak stvoríte niečo dobré. Ale ak sa vám podarí chyba, zrazu sa čísla čítanosti premenia na konkrétnych ľudí. Síce nasrdených, ale ľudí. Škoda, že to nefunguje aj opačne. **Monika Almášiová, redaktorka**

Prešovčanka Katka Koščová sa stala prvou SuperStar

Televízna šou Slovensko hľadá SuperStar bola dlho očakávaná. Mnohí ju poznali zo zahraničných televízií. No ošial, ktorý vyvolala, šokoval tvorcov aj súťažiacich. A Katku Koščovú katapultovala do hudobného sveta. Už semifinálové kolo, ktoré sa konalo na Silvestra roku 2004, s prehľadom vyhrala. To predznamenalo, že rok 2005 bude v prípade Prešovčanky v znamení hudby.

Vo finále si diváci vybrali medzi Katkou a Martinou Šindlerovou. O víťazstve napokon rozhodol rozdiel viac ako 160-tisíc hlasov. Katka sa neubránila slzám a obrovskú radosť mala aj jej rodina. Gaučaňa, ako ju v šou všetci volali, do troch mesiacov vydala svoj prvý album.

APRÍL 2005...

Víkend mali Koščovci mimori-

adne náročný. Po piatkovom finálovom večere čakala víťazku after party a hoci ju pôvodne nechceli z Bratislavy pustiť, Katka si postavila hlavu a presadila si odchod na svadbu svojho kamaráta Michala Rázusa, ktorá bola v Bardejove.

„Mali sme vlastný autobus, 22-miestny. V ňom sme boli celá rodina. Driemali sme v autobuse, vodič

s mojím otcom, teda Katkiným dedkom, spali v izbe. Asi hodinu a pol. Aj Katka si na hodinku ľahla, keď prišla z tej záverečnej recepcie. Ja som nespala v kuse 45 hodín,“ vraví Katkin otec.

Koščovci dorazili do Prešova popoludní a hneď odišli do Bardejova. Katka vzbudzovala rovnakú pozornosť ako novomanželia. „Keď sme

vyšli z kostola a išli sme gratulovať mladým, tak začali ľudia gratulovať nielen novomanželom, ale aj Katke,“ vraví Mária Koščová.

Ešte stále si to neviem uvedomiť, že vyhrala. Absolútne sme s tým nepočítali,“ priznáva M. Koščová, podľa ktorej boli skvelí všetci finalisti, zvlášť pri spoločnej skladbe. Na telefonáty a návštevy si už Koščovci zvykli. „Telefonátov je dosť. Dakedy sú aj také, že niekto zavolá a potom sa ani neozve.“

Zvykli si aj na to, že deti si chodili pýtať k nim podpisy Tomáša Bezdedu. „Stávalo sa nám, že mu deti nosili aj darčeky, aby mu ich Katka zobrala. Je to milé, veď tie deti nemajú možnosť ísť do Bratislavy,“ hovorí Katkina mama.

„Zvládame to v pohode, lebo to berieme tak, ako to je. S každým sa porozprávame, s nikým sa nepohádame. Keď tisícikrát zvoní zvonček, tak ideme tisícikrát otvoriť. S tým sa nedá nič robiť,“ dodáva Rudolf Košč

PO ROKOCH...

Trináť rokov po šou je Katka Koščová stále činorodou speváčkou. Aj keď mnohí predpovedali, že s džezom a šansónmi rýchlo zanikne, opak je pravdou. „Aj po dvanástich rokoch si myslím, že to pre mňa malo viac pozitív ako negatív. Jedna

z tých najpozitívnejších vecí bola, že ma to prinútilo k vlastnej tvorbe, lebo som nebola stotožnená s tým, čo pre mňa písali iní.“

Kľúčové bolo aj stretnutie s klaviristom Danom Špinerom a fakt, že ju začal manažovať vlastný manžel

Michal Pivovar. „Veci sa pohli smerom, ktorým odvtedy idem. Jednoducho som sa rozhodla, že budem robiť to, čo je pre mňa prirodzené a čo je uveriteľné aj pre mňa, aj pre ľudí. To bola asi jediná dilema, ako sa rozhodnúť, či zostať v tom, do čo-

ho ma tlačili druhí, alebo sa vybrať svojou cestou.“

Katka sa krátko pred minuloročnými Vianocami stala dvojnásobnou mamou. K synovi Adamovi do rodiny pribudla dcéra Anička.